

Sygn. akt IV 1 Ka 492/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka

Protokolant: Prot. Anna Kapłon

przy udziale Ewy Rogali Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 stycznia 2014 roku sprawy

P. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa- Śródmieścia w Krakowie, Wydział XIV Karny z dnia 5 września 2013 roku, sygn. akt XIV K 578/13/S,

uznając apelację za oczywiście bezzasadną, wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, a kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

SSO Jadwiga Żmudzka

Sygn. akt IV 1 Ka 492/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 stycznia 2014 roku

P. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 15 czerwca 2013 r. w K. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki A. (...) o numerze rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu 1,20 mg/dm³ i 1,11 mg/dm³ oraz 1,18 mg/dm³ i 1,28 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 września 2013 roku sygn. XIV K 578/13/S Sąd Rejonowy dla Krakowa- Śródmieścia w Krakowie, Wydział XIV Karny orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia, a stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 2 (dwóch) lat;

III. na mocy art. 63 § 2 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego w punkcie II wyroku środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 czerwca 2013 roku do dnia 5 września 2013 roku;

IV. na zasadzie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity - Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 290 (dwieście dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem wydatków oraz kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył Prokurator w części dotyczącej orzeczenia o środkach karnych na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi temu zarzucił niesłuszne niezastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat wskutek niesłusznego przyjęcia, iż środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 2 lat jest wystarczający i adekwatny do wagi popełnionego przez oskarżonego czynu oraz nieuwzględnienie występujących w sprawie okoliczności obciążających, takich jak: kierowanie pojazdem w trakcie spożywania alkoholu, poruszanie się w terenie zabudowanym po jednej z głównych arterii osiedla (...) oraz przecenienie okoliczności łagodzących w postaci przyznania się do winy oraz uprzedniej niekaralności, w następstwie czego niezastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat czyni orzeczenie nieadekwatnym do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa, a także nie jest w stanie spełnić swoich ustawowych celów zapobiegawczych jak też wychowawczych.

W konkluzji apelacji wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Wniesiony w niniejszej sprawie środek odwoławczy okazał się być niezasadny i to w stopniu oczywistym.

Kontrola instancyjna prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy i dokonał wnikliwej oceny całego zebranego materiału dowodowego. Ocena wszystkich dowodów jest oceną swobodną, pozbawioną cech dowolności. W pisemnych motywach wyroku Sąd odniósł się szczegółowo do wyjaśnień oskarżonego P. K., zeznań świadka P. B., a także pozostałych dowodów, wskazując, którym dowodom i w jakiej części dał wiarę, a którym wiary odmówił, wskazując przyczyny takiego postąpienia. Rozumowanie Sądu, jak idzie o dokonaną ocenę wszystkich dowodów, pozbawione jest cech dowolności, sprzeczności, niejasności, wszystkie dowody ocenione zostały z zachowaniem zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy. Tym samym ocena dowodów, jako zgodna z dyspozycją art. 7 k.p.k., z ochrony tego przepisu korzysta.

W czterech próbach stwierdzono u oskarżonego obecność 1,20 mg/dm³; 1,11 mg/dm³; 1,18 mg/dm³ i 1,28 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, a zatem znajdował się on w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 12 k.k. Tym samym przyjęta kwalifikacja prawna czynu zarzucanego, a następnie przypisanego oskarżonemu z art. 178a § 1 k.k. jest w pełni prawidłowa.

Kontrola odwoławcza stwierdza, że skarżący oskarżyciel publiczny nie kwestionuje wymiaru orzeczonej oskarżonemu kary, zarzuca natomiast, że Sąd Rejonowy niezasadnie nie orzekł środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat wskutek niesłusznego przyjęcia, iż środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 2 lat jest wystarczający i adekwatny do wagi popełnionego przez oskarżonego czynu oraz nieuwzględnienie występujących w sprawie okoliczności obciążających, takich jak: kierowanie pojazdem w trakcie spożywania alkoholu, poruszanie się w terenie zabudowanym po jednej z głównych

arterii osiedla (...) oraz przecenienie okoliczności łagodzących w postaci przyznania się do winy oraz uprzedniej niekaralności.

Kontrola instancyjna stwierdza, iż wbrew zarzutowi apelującego Prokuratora, Sąd Rejonowy orzekając w niniejszej sprawie miał na uwadze okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu, postać zamiaru, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Okolicznościom tym nadał właściwą rangę i znaczenie. Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż w realiach omawianej sprawy Sąd a quo niesłusznie nie zastosował względem oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Trafnie uznał w tym zakresie Sąd Rejonowy, iż orzeczenie względem oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie jest konieczne, co przekonująco uzasadnił.

Zgodzić należy się ze skarżącym, iż stopień nietrzeźwości oskarżonego był znaczny. Niemniej jednak zachowanie oskarżonego nie niosło za sobą, wbrew temu, co podnosi apelujący Prokurator, w realiach niniejszej sprawy wysokiego zagrożenia bezpieczeństwa. Oskarżony P. K. prowadził pojazd ulicą (...) w K. w sobotę w godzinach późnonocnych (pomiędzy 1.00 a 2.00), kiedy ruch pojazdów oraz pieszych był nieporównywalnie mniejszy, niż ma to miejsce o tej samej porze w dni robocze, wręcz znikomy. Wbrew temu, co podnosi skarżący, Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do odrzucenia wyjaśnień oskarżonego, który utrzymywał, że w inkryminowanym momencie chciał jedynie przeparkować pojazd, szczególnie, że oskarżony mieszka w tej okolicy. Przyjęcie w niniejszej sprawie innych ustaleń byłoby nieuprawnionym domniemaniem na niekorzyść oskarżonego, czego Sądowi czynić nie wolno, szczególnie, że skarżący nawet nie uprawdopodobnił, co oskarżony miałby wówczas robić, wskazał jedynie, iż doświadczenie życiowe i zasady logiki wskazują na odmienne zachowanie osób będących pod znacznym wpływem alkoholu.

Stopień społecznej szkodliwości tego czynu, uwzględniając przesłanki z art. 115 § 2 k.k. nie był znaczny. Oskarżony wprawdzie czynem swym naruszył dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, niemniej jego zachowanie nie doprowadziło do naruszenia dobra prawnego w postaci życia lub zdrowia innej osoby. Fakt, iż oskarżony wsiadł za kierownicę swojego pojazdu w porze późnonocnej, gdy ruch na drodze był niewielki, wręcz znikomy, przejechał jedynie niewielką odległość, powoduje, że poziom zagrożenia bezpieczeństwa w komunikacji był znacznie mniejszy, niż gdyby oskarżony znajdował się w tym miejscu w dni robocze, w dzień, w porze wzmożonego ruchu.

W tej sytuacji orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych byłoby zbyt dolegliwie w stosunku do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. W ocenie Sądu Odwoławczego orzeczenie względem oskarżonego kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł stanowić będzie dla niego dolegliwość wystarczającą do zapewnienia przestrzegania przez niego porządku prawnego, a w szczególności do zapobieżenia popełnieniu przez niego ponownie przestępstwa. Spełni również cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, uwzględniać będzie nadto potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ugruntowując przekonanie, że popełnione przez oskarżonego przestępstwo nie zostało potraktowane przez wymiar sprawiedliwości z pobłażaniem. Podkreślić tutaj trzeba, iż osiągnięcie celów ogólnoprewencyjnych poprzez wykorzystywanie społecznego oddziaływania kary nie powinno odbywać się kosztem sprawiedliwości. Wymierzanie kar zbyt surowych nie tylko nie umacnia poszanowania prawa, ufności w celowość przestrzegania norm prawnych organizujących społeczeństwo ani zaufania do organów prawo realizujących, ale nawet przeciwnie - może wywoływać mimowolne współczucie społeczeństwa dla przestępcy zbyt surowo ukaranego (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 12 stycznia 2006r., sygn. akt II AKa 290/05, LEX nr 168034, wyrok SA w Krakowie z dnia 1 lutego 2001r., sygn. akt II AKa 3/10, KZS 2001/2/22).

Nie zachodzą żadne okoliczności, wymienione w art. 439 i 440 k.p.k., podlegające uwzględnieniu z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy, na zasadzie art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, wyrok w zaskarżonej części utrzymał w mocy, a kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.